

Beskæftigelsesministerens besvarelse af spørgsmål nr. 124 af 19. maj 2006 fra Folketingets Arbejdsmarkedsudvalg (Alm. del – bilag).

Spørgsmål nr. 124:

Ministeren bedes forud for besvarelsen af samrådsspørgsmål x-z redegøre for hele sagsforløbet i forbindelse med erstatning for manglende ansættelsesbevis.

Maj 2006

Vores sag

6201-0033

Svar:

Beskæftigelsesministeriet modtog den 13. maj 2003 en henvendelse fra Dansk Arbejdsgiverforening (DA), i hvilken de argumenterer for, at niveauet for godtgørelserne i ansættelsesbevisloven bør sænkes. DA anfører, at regelsættet efter en EF-domstolsafgørelse er blevet for omstændigt at håndtere for arbejdsgiverne, og at der er alt for mange eksempler på sager, hvor der udbetales godtgørelser på trods af, at manglen reelt ikke har nogen betydning eller nogen betydning, der retfærdiggør en godtgørelse på så højt et niveau som det eksisterende.

På baggrund af DA's henvendelse undersøgte ministeriet udviklingen i retspraksis, og på den baggrund vurderede jeg, at jeg ville gå videre med sagen. Da ansættelsesbevisloven hviler på et EU-direktiv, blev sagen forelagt for Implementeringsudvalget den 30. januar 2004, hvor spørgsmålet om en evt. nedsættelse af godtgørelsesniveauet blev diskuteret. (Implementeringsudvalget er et udvalg sammensat af arbejdsmarkedets parter, der har til formål at rådgive den til enhver tid siddende beskæftigelsesminister.) Efter forelægningen for udvalget blev sagen sendt i høring hos arbejdsmarkedets parter. På baggrund af de indkomne høringssvar vurderede jeg, at det fortsat var relevant at ændre godtgørelsesniveauet i ansættelsesbevisbekendtgørelsen fra 1993. På den baggrund udstedte jeg bekendtgørelse nr. 551 af 8. juni 2004.

Sø- og Handelsrettens dom af 19. august 2004 skabte imidlertid tvivl om bekendtgørelsens tidsmæssige anvendelsesområde, og på den baggrund valgte jeg at udstede en ny bekendtgørelse, der fastsætter anvendelsesområdet og som samtidigt ophæver den allerede udstedte bekendtgørelse.

Med Højesterets dom af 16. maj d.å. blev september bekendtgørelsen ugyldig, og man falder derfor tilbage på bekendtgørelsen af 23. juni 1993. Højesteret begrundede sin afgørelse med, at udformningen af september bekendtgørelsen dels er sket uden hensyntagen til lovens forarbejder af hvilke det fremgår, at der så vidt muligt skal være overensstemmelse mellem lovens sanktionssystem og det fagretlige system, dels ændrer bekendtgørelsen ved

retsgrundlaget for allerede rejste krav og verserende sager uagtet, at bekendtgørelsen ikke indeholder den fornødne hjemmel hertil.

Det skal i øvrigt bemærkes, at september bekendtgørelsen er blevet ophævet med bekendtgørelse nr. 465 af 22. maj 2006.